

# *FLOSKO*



*Laura Pustoslemšek, 3. b*



*Pia Moličnik, 6. b*

LITERARNO GLASILO OŠ LJUBNO OB SAVINJI

Mentorici: **Monika Repše in Alenka Meža**

Oblikovanje in urejanje: **Ksenija Poličnik**

Ilustracija na naslovnici: **Neža Kladnik, 5. a**

## KAZALO

KAZALO .....	3
Uvod .....	5
Intervju .....	7
Že diši po ljubezni .....	10
PRVA LJUBEZEN .....	10
NA KONCU MAVRICE .....	10
MOJA PESEM .....	11
MOJA GAZELA.....	12
Lahkih nog naokrog .....	13
OPIS POTI.....	13
SPREHOD V GOZD.....	13
LOVSKA PRIGODA.....	14
PLANINE.....	15
Pisani lok življenja.....	16
DEDEK IN BABICA.....	16
JE KRIVA MOJA FACA? .....	17
KRIVE SO ZVEZDE.....	18
Ko domišljija razpre krila .....	19
POPRAVLJALNICA IGRAČ .....	19
ČE BI BIL PISMO .....	21
PRAVIČNOST .....	23
ZDOLGOČASENA URA .....	24
MOJE KOLIŠČE .....	25
ČE BI IMEL KRILA.....	26
Prava detektivska zgodba .....	27
Z VLAKOM.....	29
UGRABILA ME JE PAMET .....	30
ČE BI BILA NEVIDNA.....	32
Svetla prihodnost .....	34
SLUŽBA MOJIH STARŠEV.....	34
Bralec bralcu .....	36
Pestra pomlad .....	37
POMLADNA PESEM .....	37



POMLADNO DOGAJANJE .....	38
GLASBA IN SMEH ZA VESELJE OTOK .....	38
Mladi raziskovalci .....	40
Šopek za mamico in očka.....	41
Predstava Erazem in potepuh .....	42
Ogled RTV Slovenija.....	43
UTRINKI.....	44
Uživali smo ... v jesenskih delavnicah .....	44
Uživali smo ... v zimskih delavnicah .....	44
Pestro je tudi ostalo šolsko dogajanje .....	45



*Ana Nadlučnik, 8. a*

## Uvod

Spoštovani starši, dragi otroci!

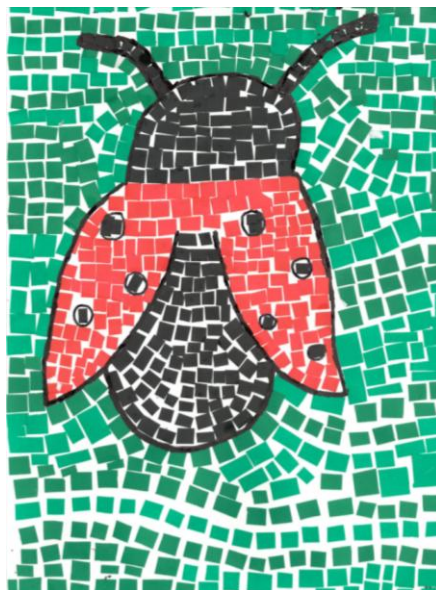
Verjetno se strinjate z menoj, da so/ste naši otroci, prav vsak otrok, naše največje bogastvo, smisel naše sedanosti in up naše prihodnosti. Naša dolžnost in naloga je, da vam omogočimo varno, ljubeče, pozitivno naravnano, spodbudno okolje za vaš razvoj. Da vzgajamo, pomagamo, prisluhnemo, predvsem pa, da vas imamo brezpogojno radi in vam to tudi pokažemo. Vsak od vas je svoj unikat, v vsakem moramo poiskati potencial, tisto najboljše in to z veliko skrbnostjo razvijati in negovati.

Otroci imate pravico do otroštva, mi odrasli pa veliko moralno dolžnost, da vam to pravico do otroštva pomagamo živeti.

Flosko, ki je pred vami, je začetek vaše ustvarjalnosti na področju izražanja. Je iskanje vaših notranjih potencialov v literarnem in likovnem svetu, zato je prav, da se skupaj z vami veselimo vaših objav in prispevkov.

Vsem učenkam in učencem ter učiteljicam se iskreno zahvaljujem za vaš trud pri novi številki Floska, vas, spoštovani starši pa vabim k sodelovanju in sokreiranju šolskih dejavnosti ter utripa življenja na šoli.

**mag. Samo Kramer, ravnatelj OŠ Ljubno ob Savinji**



*Neža Kladnik, 5. a*

Dragi bralci, dragi ljubitelji lepe literarne in likovne podobe,

leto je naokoli in tudi v letošnjem šolskem letu je nastalo veliko literarnih in likovnih del, ki si zaslužijo posebno mesto tudi v šolskem glasilu. Mladi radi ustvarjamo, le priložnost moramo imeti, da lahko naša ustvarjalnost priplava na dan.

Devetošolci se počasi in veselo pripravljamo na odhod s šole, na kateri smo preživeli devet let. Veseli pa ste verjetno tudi prvošolčki, saj ste premagali prve obveznosti in naloge, ki jih prinese prvo leto šolanja. Upam, da vam je šola všeč, saj jo boste morali gledati še kar nekaj časa.

Preden pa grem s šole, bi vam rada podala še nekaj koristnih nasvetov. Da boste lažje shajali s šolo, se pogosto smejte, upoštevajte nasvete učiteljev, naučite se prenašati kritiko in se potrudite, da boste naslednjič svoje delo opravili bolje. Zastavljajte si visoke cilje in se ne ustavite, dokler jih ne dosežete. Ne obupajte na svoji poti, prepričajte se, da zmorete. Nihče namreč ne ve, koliko zmore, dokler ne poizkusi. Nikoli ne bodite žalostni, razlog za nasmeh je namreč vedno nekje blizu, samo najti ga morate. Največja skrivnost uspeha pa je, da ne izgubite zaupanja vase.

### **Laura Šušterič, 9. a**



*Žana Weiss, 1. a*



*Eva Vodušek, 1. a*

## Intervju

Pozdravljeni, gospod Franjo Naraločnik. Veseli nas, da ste si vzeli čas za nas in prijazno odgovorili na vprašanja, ki smo jih za vas izbrali člani novinarskega kluba.

### **Ker smo osnovnošolci, nas zanima, kako je bilo, ko ste Vi hodili v OŠ?**

Lepi časi so bili. Zelo smo bili povezani, ves čas smo se družili. V šoli in tudi po šoli smo se skupaj igrali, pogovarjali. Takrat ni bilo šolskih prevozov, tako da smo hodili peš in se imeli res lepo. Prav tako ni bilo telefonov, zato smo se veliko pogovarjali med seboj. Tudi na šolo me vežejo lepi spomini. Če si dober učenec, ti šola ostane v lepem spominu.



župan Franjo Naraločnik

### **Kateri je bil Vaš najljubši predmet?**

Ne vem, kateri ni bil. Več predmetov sem imel rad. Všeč mi je bila športna vzgoja, zelo rad sem imel jezike, biologijo, kemijo.

### **Se morda spomnite na kak zabaven dogodek v šoli?**

Dogodkov je več ... Ja, ob koncu šolanja smo si radi dopisovali med seboj, bili smo že zaljubljeni in smo si pošiljali sporočila. Eno izmed takšnih sporočil je prestregla učiteljica in lahko si predstavljate zadrego.

### **Kako pa zdaj kot odrasli gledate na našo šolo? Kaj Vam je najbolj všeč na »L'binski« šoli?**

Najbolj mi je všeč, ko vidim, da se šola odziva na dogodke lokalne skupnosti. Otroci se vključujejo tudi v druge aktivnosti, ki jih občina izvaja. Želim si, da bi na ta način sodelovali pri večini projektov. Všeč mi je, da je šola lepo urejena. Zavedam se, da dela ne bo nikoli zmanjkalo, ampak otroci imajo primerne prostore za vzgojno-izobraževalno delo.

### **Že na koncertu ste povedali, da radi pomagata OŠ Ljubno ob Savinji. Na kašen način boste še sodelovali s šolo v prihodnje?**

Občina Ljubno ob Savinji je odgovorna za materialno poslovanje šole. Zagotavljamo finančna sredstva za ogrevanje, elektriko, kuhinjo, vrtec. V tej smeri bomo seveda še naprej to podpirali, sodelovanje pa vidim še pri drugih aktivnostih; tu mislim na kulturne in športne prireditve na ravni občine, države, izziv pa je tudi mednarodno sodelovanje. Menim, da je sodelovanje in povezovanje dobro.

### **Kako bi se nam na kratko predstavili v treh besedah?**

Sem "trd L'binc", srečen, da lahko živim v tako lepih krajih, med tako dobrimi ljudmi. Vesel



sem, kadar lahko svoje znanje in izkušnje predajam.

### **Kaj pomeni biti župan?**

Osnova je prava izobrazba, ki zagotavlja znanja na področju uprave in druga znanja. Poleg tega mora biti župan vpet v družbeno življenje, povezovati se mora z ljudmi, društvi, gospodarstvom. Znati mora vzpostaviti stik z občani. Biti mora komunikativen in pripravljen na sodelovanje.



*Lara in Zoja pri gospodu županu*

### **Kakšen je vaš delovni dan?**

Moja služba ni vezana na osem ur v pisarni, saj delo pogosto opravljam tudi popoldne in v večernih urah. Tudi klici sredi noči niso kakšna posebnost, prav tako je pestro dogajanje med sobotami in nedeljami. Ni vedno enostavno.

### **Kako dolgo že opravljate to delo?**

Zaključujem drugi mandat, prej sem bil na Občini Ljubno ob Savinji že 13 let zaposlen kot direktor občinske uprave. Se pravi, da že več kot 20 let delam na Občini Ljubno ob Savinji.

### **Ali bi to delo opravljali še naprej?**

Ja, najavil sem že svoj tretji mandat. Želim si izvesti še nekaj projektov. Ker menim, da imamo dobro ekipo in smo motivirani, si želim biti župan še en mandat.

### **Na kaj ste kot župan ponosni?**

Na ljudi, na naravo, ki nas obdaja, in na naše prireditve, ki so znane po celem svetu.

### **Kaj počnete v prostem času?**

Kolikor mi ostane prostega časa, ga posvetim aktivnemu preživljanju. Pozimi rad smučam, tudi turno, poleti kolesarim, planinarim. Imam tudi motor, sem ribič, rad se preizkusim s kajakom in raftom.

### **Ste že bili na Triglavu?**

Na Triglavu sem bil že trikrat.

### **Kateri je Vaš najljubši šport?**

Smučarsko skoki. Že zaradi tradicije, ki jo imajo, poleg tega pa sem bil tudi sam aktiven skakalec.

### **Za kateri košarkarski/nogometni klub navijate?**

Navijam za Maribor in Barcelono, pri košarki pa nimam kluba, ki bi ga izpostavil. Navijam za klube, kjer igrajo naši igralci. Zaradi Dončiča navijam za Real Madrid, zaradi Gorana Dragiča pa



za Miami Heat.

**Kaj vam pomeni glasba?**

Glasba mi pomeni ogromno. Že v mladih letih sem bil član pevskega zbora in sem še vedno aktiven član pevskega zbora. Ravno ta vikend smo imeli revijo pevskih zborov, bilo je odlično. Igram tudi kitaro.

**Katera je vaša najljubša jed?**

Najraje imam domače klasične jedi. Zelo všeč mi je presna repa, segedin golaž.

**Ali imate doma kakšno hišno žival? Katero bi radi imeli?**

Doma imamo tudi ekološko kmetijo. Poleg ovc imamo tudi zajčke, kokoši in hišno ljubljenko – to je naša bernska planšarka.

**Ali radi berete knjige oz. gledate filme? Katere?**

Na nočni omarici imam vedno knjige. Trenutno berem knjige Karla Gržana, zanimajo me romani z zgodovinsko tematiko, tudi filmi s to tematiko so mi blizu.

**Če bi imeli priložnost izbirati, kje bi živeli, kateri kraj bi izbrali?**

Brez dvoma je to Ljubno ob Savinji.

**Katero državo, celino ali otok si najbolj želite obiskati?**

Z ženo si želiva obiskati Novo Zelandijo in Avstralijo.

**Kaj imate raje – savinjski želodec ali kranjsko klobaso?**

Savinjski želodec.

**Kaj bi Vi storili za boljši jutri?**

Jaz upam, da vse, kar delam, delam za boljši jutri. Največ lahko naredimo tako, da smo pripravljeni poslušati drug drugega. Med seboj moramo sodelovati, se družiti, biti strpni drug do drugega ter se med seboj spoštovati.

**Za konec nam povejte, kako vidite našo šolo v prihodnosti. Na kakšen način se bo povezovala z lokalnim okoljem?**

Šola je bila od nekdaj del lokalne skupnosti in si želim, da naprej ostane tako. Želim, da bi izpolnjevala svoje osnovno poslanstvo, kar pomeni, da bi dobri učitelji predajali znanje v taki meri, da bi učenci na šoli pridobili odlično znanje. Prav tako želim, da bi mentorji znali pripraviti učence, da bi dobro sodelovali in se dobro razumeli.

**Ali bi želeli za konec še kaj sporočiti?**

Zahvaljujem se vam za vaše sodelovanje in želim, da tako ostane tudi v prihodnje. Naša vrata so za vas vedno odprta in pri nas ste vedno dobrodošli. Vi, vaši starši, učitelji ter drugi delavci šole.

**Lara Krivec in Zoja Moličnik, 8. a**

## Že diši po ljubezni

### PRVA LJUBEZEN

Vsak dan buljim vanj,  
oči ne morem obrniti stran.  
Je skrita oseba,  
ki nogomet trenira.  
V istem razredu sva, nobeden ne ve  
in nobeden tega ne zazna.  
Vsak me sprašuje, v katerega sem,  
ne povem jim skrivnosti, ki jo le jaz vem.  
V srcu ga skrivam, ne morem zdržati,  
zato je najbolje v sanje zbežati.  
Prosim, naj mi kdo pomaga,  
če ne se lahko pripeti kakšna zgaga.

**Kaja Kolenc, 5. a**

### NA KONCU MAVRICE

Na koncu mavrice  
čakaš me ti,  
ti, ki tako ljub si mi.  
Gledam tvoje oči,  
oči, ki tako ljube so mi.  
Čutim tvoje srce,  
srce, ki tako ljubo mi je.  
A mavrica počasi blede,  
za sabo briše sledi.  
Sledi, ki do tebe vodile bi!  
Na koncu mavrice  
nikogar več ni,  
nikogar, ki mene ljubil bi.

**Emma Krajnc, 9. a**



*Enej Ulaga Toplak, 5. a*



*Ajda Blekač, 2. a*



*Leja Solar, 2. a*

## MOJA PESEM

Nekega dne spoznala sva se,  
z nenavadnimi zgodbami očaral si me.

Bil si iskren in prijazen,  
v meni pa se je pojavila bojazen.

Se mi spet to dogaja  
ali pa me srce spet zavaja?  
Tokrat sem si prisegla,  
da vsa čustva bom zavrgla in prestregla.

A kaj, ko uspevalo mi ni,  
nate mislila sem vse dni.  
Opazila sem toplino v tvojih očeh  
in to vsakič na obraz privabilo mi je nasmeh.

Kmalu prišel je dan,  
ko sva se dobila,  
svoje navdušenje sem komaj skrila.

Tisti dan bil si bolj tih,  
ko pa objel si me,  
zastal mi je dih.



Jaka Kramer, 4. a

Srce razbijalo mi je močno,  
a počutila sem se varno in lahko.

S tabo bilo mi je res lepo,  
a ko dolgo se videla nisva,  
bilo mi je hudo.

Na naslednjem srečanju sva bila bolj sproščena  
in po dolgem času preganjala me ni skrb nobena.

Tokrat zgladila sva vsak spor,  
a čas bežal je kakor nor.

Treba se je bilo še posloviti,  
saj sem se domov morala vrniti.

Še preden uspelo bi mi izreči pozdrav,  
počasi nagnil si se k meni  
in mi nežen poljub dal.

Ko tvoje sladke ustnice mojih so dotaknile se,  
milijon metuljčkov preplavilo me je.

Nekateri pravijo, da za resnično ljubezen še  
premlada sva,  
a pristnost v srcih čutiva oba.

**Laura Šušterič, 9. a**



Iva Podkrižnik, 7. a

## MOJA GAZELA

Ko zagledam ga, srce mi *ponori*, ne vem, kaj se dogaja z mano;  
ko se mi nasmehne, moja pamet po zraku *leti*, ne vem, kaj se dogaja z mano.  
Hodim po pločniku, mislim nanj in kar naenkrat pred mano stoji;  
v sebi čisto norim, on gleda me v *oči*; ne vem, kaj se dogaja z mano.  
Nasmehne se in vpraša: »Kako si kaj?« »Še kar,« odgovorim.  
Nato me nežno po laseh *pogradi*, ne vem, kaj se dogaja z mano.  
Ko prime me za roko, si prisežem, da je ne umijem več.  
Nežno povleče me za sabo, moje telo mu *sledi*; ne vem, kaj se dogaja z mano.  
Med potjo vneto čvekava, pred mojo hišo pa me poljubi.  
Ugotovim, da zaljubljena sem.  
Ko stopim v hišo, mama reče: »Nekam čudna si.«  
Odgovorim, da ne vem, kaj se dogaja z mano.

Neja Sem, 9. a



Eva Baloh, 3. a



Jaka Govek, 3. a



## Lahkih nog naokrog

### OPIS POTI

Moja pot iz šole proti domu vodi po pločniku, mimo občine, bloka do velike table, kjer se začne učna pot. Pot se nadaljuje po ozki stezi, mimo poslopja Podkrižnik, nato mimo vrtov, čebelarja Joža do zadnje hiše, kjer se konča spodnje naselje. Steza nato vodi do hiše naših sosedov, kjer prečkam cesto. Ker je tam ovinek, sem pri prečkanju zelo previdna. Tako pridem do naše hiše, kjer se moja pot iz šole konča.

**Inti Grudnik, 3. b**



*Meta Grudnik, 4. a*

### SPREHOD V GOZD

Na oblačno nedeljo smo se z mamico, atijem in bratcem Žakom odpravili na sprehod v gozd. Obuli smo si škornje in oblekli pelerine. Drevesom je odpadlo že veliko listja, tla so bila spolzka, ker je vsake toliko časa na rahlo padal dež.

Že kar na začetku našega sprehoda je ati v travi našel tri velike marele, ki so rastle ena zraven druge. Potrgali smo jih in dali v košaro. Ko smo nadaljevali pot, smo našli še več marel in tudi razne gozdne plodove – lešnike, šipek, želod. Nabrali smo tudi nekaj storžev, ki jih bomo uporabili pri izdelavi adventnega venčka.



*Sara Pustoslemšek, 2. a*

Mami je našla pod kostanjem ogromnega jurčka. Bil je tako velik, da smo se z njim ponosno slikali.

Malo premraženi in od dežja nekoliko mokri smo se vrnili domov. Pripravili smo si slastno večerjo. Naredili smo ocvrte marele. Mati narava nam podarja resnično čudovite in slastne darove.

**Leja Solar, 2. a**

## LOVSKA PRIGODA

Nekega večera sva se z atijem odpravila na jago nad srnjaku. Pripeljala sva se do neke kmetije, kjer sva lastnika vprašala, če lahko na njegovi kmetiji parkirava najin avto. Seveda nama je dovolil in nama zaželel dober pogled.

Odpravila sva se peš skozi gozd. Prišla sva do neke jase, kjer ni bilo nobene živali, razen zajca. Splezala sva na prežo. Lestev je bila tako spolzka, da me je skoraj vrglo na rit. Po dolgem času in opazovanju ni bilo ne duha ne sluha o srnjaku. Ko se je začelo mračiti, sva se odpravila nazaj proti avtu.

Ko sva prišla nazaj do kmetije, nama je kmet povedal, da se je lep srnjak pasel čisto blizu najinega avta. Kot že velikokrat prej, sva tudi ta večer odšla domov z dolgim nosom.

**Lukas Dešman, 2. a**



*Kevin Tajnšek, 2. a*



*Maks Kralj, 9. a*

## PLANINE

Pogled s planin je kot vrt, poln cvetja,  
zraven pa je vonj prihajajočega poletja.

Sedeš na skalo, ki zraven tebe stoji  
in noben avto mimo tebe ne drvi.

Oh, kakšen mir je tam,  
to kar povem vsem vam!

Gledam planike,  
ki so bele kot sneg brez ene pike.

Predvsem pa imaš v planinah čas zase  
in se lahko vsaj za en hip zapreš vase.

Okoli mene je še veliko planin,  
na katere še čakam in po katerih hrepenim.

**Zala Gluk, 5. a**



*Eva Kozamernik, 4. a*



*Ajda Blekač, 2. a*

## Pisani lok življenja



*Adam Jakop, 5. a*

### DEDEK IN BABICA

Z babico torto pečeva,  
z dedkom pa traktor voziva.

Babica vedno se jezi,  
ko dedek na kosilo prepozno prihiti.

Večkrat tudi se jezi,  
ko dedek po kosilu smrči.

Dedku pa preseda,  
ko babica TV Planet gleda.

**Maj Perger, 4. a**



*Lucija Lenko, 5. a*



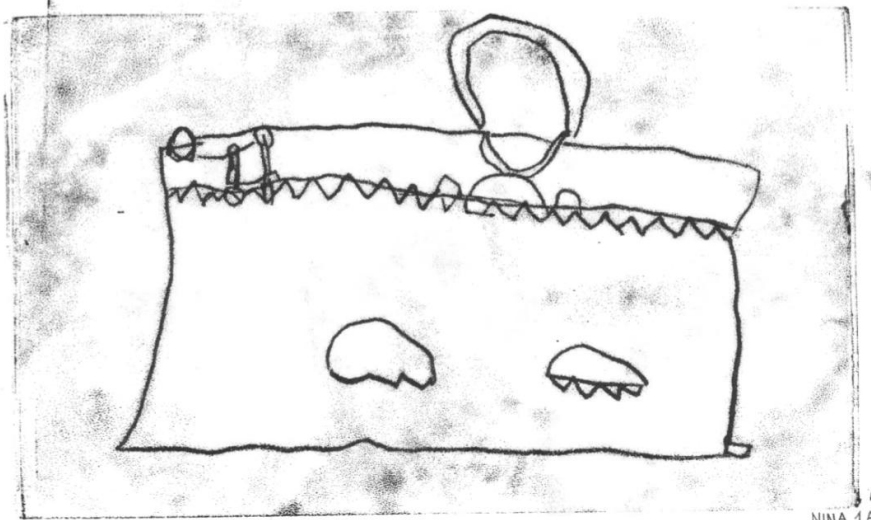
## JE KRIVA MOJA FACA?

Nekega sobotnega jutra me prebudi sonce in ptičje žvrgolenje. Vstanem in se s počasnimi koraki odvlečem v kopalnico. Zazrem se v ogledalo in obraz se mi zdi spremenjen, čuden. Ooooo, kaj vse bi spremenila na njem! Oči bi imela rjave, ustnice bolj polne in tudi nos se mi ne zdi več tako ljubek kot nekoč.

Kaj pa je ta rdeča pikica na njem? Pa to ne more biti res! Mozoljček, ne ... mozolj, ne ... ogromen mozolj sredi mojega nosa! Ooooo, že spet bom hodila po svetu kot nosorog! Vsi sošolci ga bodo opazili in se mi posmehovali. Hitro moram poiskati mamičino barvno kremo in ga zakriti. Takšna res ne morem ven med prijatelje. Ooooo, poglej! Tudi ta bedasti frufru. Kdo še sploh nosi spredaj kratke lase. Morali bi biti dolgi, počesani nazaj. Mami me sicer vedno prepričuje, da mi frufru pristaja in da je takšna frizura tudi zelo praktična. Pa kaj ona ve?!

Zadnje čase se pogosto kregava, saj me v ničemer ne razume. Kot da sama nikdar ni bila v mojih letih. No, pa saj se ne kregam samo z njo. Vsak dan se sporečem tudi s sestro, pogosto tudi z atijem, prijatelji in sošolci. Včasih se mi zdi, da me nihče na svetu ne razume. Je kriva moja faca? Ali le postajam najstnica? Ooooo, ta presneta puberteta!

**Kaja Kolenc, 5. a**



*Nina Kramer, 1. a*

## KRIVE SO ZVEZDE

Krive so zvezde,  
da tebe več ni z menoj,  
da ne slišim več tvojih besed,  
da ne čutim več tvojega dotika  
in da ne čutim več tvojega izdiha.

Krive so zvezde,  
da ne vidim več tvojega obraza  
in nikoli več ne bom videla tvojega  
smešnega izraza.  
Vedno spominjala se te bom,  
nikoli te pozabila ne bom.

Krive so zvezde,  
da tebe vzele so mi,  
da popeljale so te na vlak nesmrtnosti.

Krive so zvezde,  
da dan in noč razmišljam o tebi  
in o tem, kaj bi bilo,  
če bi te še nekaj časa  
pustile meni.

**Lara Krivec, 8. a**



*Neža Kladnik, 5. a*



*Neja Grudnik, 1. a*

## Ko domišljija razpre krila

### POPRAVLJALNICA IGRAČ ...

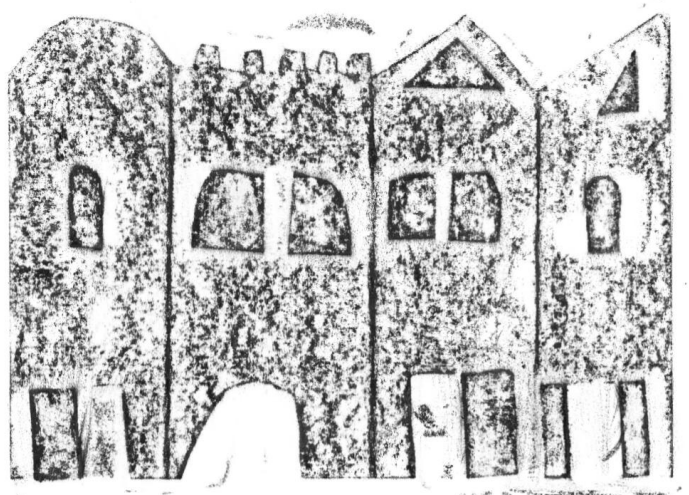
#### ... prvič

Neko lepo spomladansko jutro sem se prebudila in odšla na Foršt. Kar naenkrat sem opazila paviljon. Hitro sem stekla domov in poklicala svoje prijatelje. Odhiteli smo na Foršt. Strmeli smo v paviljon. Odprli smo vrata in kar nismo mogli verjeti svojim očem. Ogledovali smo si igrače, ki so bile noter. Videli smo konjičke, avtomobilčke, punčke, lesene ptičke, ki so viseli na stropu ... Vsega ploh ne bi mogli naštet. Tako smo se zagledali, da nismo opazili dedka, ki je bil tudi noter. Vprašal nas je, če smo se vsega nagledali. Loti pa je vprašala njega, če je prodajalec vseh teh igrač. Odgovoril je, da ni prodajalec in da to ni prodajalna igrač. Pojasnil je, da je to popravljavnica igrač in da je on sam nekakšen popravljalec. Otroci smo hitro stekli domov po pokvarjene igrače. Ko pa nam jih je dedek popravil, smo ga vprašali za plačilo. Dedek je rekel, da ne potrebuje denarja, nas pa prosi, če lahko očistimo igrišče na Forštu in postavimo piktograme. Otroci smo se strinjali. Počistili smo Foršt in imeli popravljene igrače. Popravljavnica igrač obstaja še danes.

#### Pika Kolenc, 3. b



*Jakop Lorenčič, 1. b*



*Pia Kladnik, 3. b*



### ... drugič

Nekega dne sem se prebudila in odšla ven. Ko sem zunaj zagledala paviljon, sem stekla po brata in mu povedala, kaj sem videla. Brat je rekel, da greva paviljon pogledat še skupaj. Ko je odprl vrata naše hiše, je rekel, da sem imela prav. Ko sva stopila na prag paviljona, je zapela kukavica in vrata so se sama odprla. Vstopila sva in okoli naju je bilo ogromno igrač: medvedkov, letal, frnikol, konjev, kužkov in še veliko drugih igrač. Za pultom sva opazila dedka. Skrbno je popravljaj igrače. Lepo sva ga pozdravila in pohvalila njegovo urejeno delavnico. Ko sva ga vprašala, če je prodajalec, je odgovoril, da igrače popravlja. Bila sem vesela, saj bi mi lahko popravil mojo Barbi, ki se ji je odtrgala noga. Dedek je privolil, v zameno pa sem mu pospravila delavnico in skuhala čaj. Oba sva bila srečna, saj sva pomagala drug drugemu.

### Loti Černivšek, 3. b



Zala Kladnik, 2. a



## ČE BI BIL PISMO

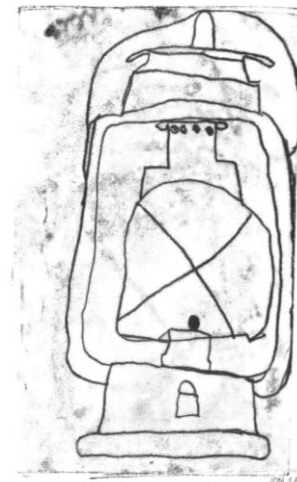
Spomnim se ... kako sem kot kos belega čistega papirja postal dragocenost. Ko so me zapakirali še z drugimi meni podobnimi kosi čistega belega papirja, sem vohal tisto svežino in lahkoto, ki je bila okrog mene. Kmalu za tem so nas dokončno zapakirali in poslali nekam v neznano. Dolgo časa je bilo temno in prazno in ničesar razen malce neprijetnih tresljajev ni bilo čutiti v tistem paketu. Ko pa smo se enkrat ustavili, se dolgo časa nismo več premaknili. Ampak naenkrat pa se je ta paket, ki ni bil ravno zelo velik, začel premikati in takrat sem občutil strasten objem velikih rok. Zgrabile so nas, jaz pa sem se spraševal, kam bo to vodilo. Nekaj časa smo se premikali, nato pa so nas le odprli. V majhen paket je posijal žarek čiste lepe svetlobe. Nato so druga pisma položili v poseben predal, mene pa so pustili na posebni čudoviti leseni mizi.



Vid Zagožen, 5. a

Ko sem s pričakovanjem odprl oči in se začel zavedati, kje sem, sem najprej pred seboj

zagledal mogočno postavo. Pred menoj je stal zelo dobrodušen in srčen starejši gospod. Bil je močnejše okrogle postave, malce plešast na vrhu glave, imel je sive lase, sivo brado in nagubano kožo. Na pogled je imel zelo veliko srce in videti je bil zelo mogočen in prijazen. Nato pa je v roke vzela neko čudovito ptičje pero in črno barvo, v katero je pomakal nalivnik peresa. Začel je pisati. Ko sem začutil globino njegovih temnih oči, sem občutil veliko strast in napetost. Pisal je silno močno in takrat je bilo nad njim že občutiti neko jezo. Pisal je vse hitreje in hitreje. Pismo je bilo namenjeno sinu, ki je bil na vojnem območju. Pisal je, kako zelo ga je prizadel odhod. Ko sem začutil, kako hrepeni po ljubezni, da ga spet vidi, so se v njegovih očeh že nabirale kapljice solz. Ko je zaključeval s pisanjem, je name padla velika solza. Bila je zelo mokra, polna ljubezni in nekoliko topla. V sobo pa je stopila postava, ki je bila videti zelo ljubka. Oblečena je bila v lepo bordo rdečo obleko z rožastim predpasnikom. Lase je imela spletene v kito, njen obrazek pa je bil ljubek in nekoliko posrečen, njena lička pa so bila rdeča kot krasen poljski mak. Bila pa je že malce stara, saj je imela tako kot dedi naguban obraz. Predvideval pa sem, da je bila to žena prej omenjenega gospoda. Ko ga je pogledala, je videla globino temnih oči, ki so bile čisto »steklene«. Videla je mene in me zgrabila s svojimi gladkimi, dišečimi, toplimi rokami in začela prebirati vsebino. Pisalo pa je:



Jon Hojnik, 1. a

Dragi sin!

Dolgo je že tega, odkar si nas zapustil in se odločil, da odideš na bojišče. Zelo pa mi je žal besed, ki sem ti jih namenil nekaj dni pred tvojim odhodom. Iskreno mi je žal za vse, kar sem ti storil,

ampak vse je bilo namenjeno samo temu, da nas ne bi zapustil. Zdaj, ko te ni več z nama, v hiši vlada sivina in miloščina ... Vse je precej prazno in nikogar ni, ki bi to hišo obarval s toplino in barvo veselja. Z mamó te zelo pogrešava, ker si odšel. Spominjam se vseh dni, ki smo jih doživeli skupaj. Upava samo, da se imaš lepo in da ti ni to v breme. Želiva si, da se kmalu vrneš.

### mama in oče

Ko je njegova žena to brala, sem videl, kako se je to dotaknilo njenega srca. Bila je obupana, ampak nato je vrgla list na mizo in ga pogledala. Objela ga je in name je kanila njena velika solza. Nato je odšla. Ko je ded dokončal pisanje, me je s svojimi svežimi rokami, ki so bile tople in prijetne, lepo položil v belo kuverto, v njej pa sem imel občutek miru in svobode, ki je bila še vseeno malce napeta. Nato je zaprl kuverto in prilepil znamko. Celega me je nekoliko potlačil in me odnesel neznano kam. Zazdelo se mi je, da me bo odnesel naravnost na pošto. Ko sem odprl oči, sem bil v popolni temi, ob meni pa je bilo polno popolnoma enakih pisem. Dojel sem, da me je res odnesel na pošto in da bom kmalu odpotoval v svet, kamor sem bil namenjen. Ko so me zgodaj zjutraj prebudili, sem vedel, da grem na pot. Gospod, ki je bil na videz zelo dober, me je skupaj z mojimi, kako bi rekel ... »dvojniki« prijel in nas naložil v veliko vrečo. Zelo dolgo sem bil tam notri. Zanimalo pa me je predvsem to, ali bom prišel cel in lep v roke sina. Kar precej časa sem se prevažal in poslušal neprijeten hrup, a nato je nenadoma vse utihnilo. Okoli sebe sem začutil strašno toplino in nekakšno napetost. Vse skupaj je bilo zelo dramatično. Kar naenkrat pa me je nekaj stisnilo, ampak zaradi premočnega strahu si niti nisem upal odpreti oči. Čutil sem, da se nekaj trga nad menoj. Slišal sem le dihanje in šumenje papirja. Nato sem se opogumil in odprl oči. Zagledal sem moško postavo, ki je bila zelo simpatičnega videza. Spomnil sem se, da je to sin tistega gospoda. Ko je bral vsebino, je bil zelo srečen, saj je spoznal, da ga mama in oče nista pozabila. Nato se je zagledal predse in razmišljal. Ko sem se zazrl v globino njegovih oči, so bile modre. Bile so sinje modre barve. Nenadoma sem zagledal, kako se te prekrasne oči vlažijo. Nato je spet začel brati in gledati vame, name je kanila ena velika solza. Naenkrat me je vrgel in zbežal stran. Kmalu se je vrnil, čisto srečen. Začel je pakirati svoje stvari in v svojo potovalko zmetal vse stvari, ki jih je imel. Zgrabil me je in položil v svoj plašč. Tam sem bil zelo dolgo. Kar naenkrat pa me je nekaj zgrabilo, me raztegnilo in me obesilo na steno. Kmalu zatem sem spoznal, da sem v hiši matere in očeta. Videl sem, kako je med njimi vladala ljubezen in iskrenost. Zelo lepo pa je bilo med njimi videti majhno punčko s kitkami, ki se je stiskala k sinu. Zazdelo se mi je, da je to njegova hči. Kmalu zatem pa je skozi vrata priteklo še eno čudovito bitje, ki je bilo polno radosti in sreče. Tekla je k sinu in ga objela. Potem pa sta se poljubila. Dojel sem, da je to njegova žena. Bili so zelo srečni. Jaz pa sem tiho visel na steni in se počutil kot največja zvezda. Bilo mi je v čast, da sem ljudem naredil to veselje, čeprav sem si mislil, da sem le en navaden kos papirja, ampak še vseeno je bila vsebina tako strastna, da sem lahko postal zaklad upanja. Potem pa so vsi odšli v kuhinjo in sedli za mizo. Zadišalo je po domači goveji juhi in pečenki ter praženem krompirju. Videl pa sem samo to, da so bili vsi srečni in da so priredili posebno kosilo v čast sinove vrnitve. Želeli so mu izkazati mir in ljubezen, ki je v vojni ni bilo videti.

**Lara Podbregar, 8. a**

## PRAVIČNOST

Bilo je poletje in to je čas, ko kokoši valijo jajca.

»Pridi že ven!« so vpile druge kokoši. Ko pa je kokoška prišla iz svojega gnezda, je vse obnemelo. Kokoška je za sabo pripeljala dva kuščarja. Ostale kokoši so ustvarile velik hrup, dokler ni prišel petelin in vprašal: »Kaj se tukaj dogaja?« Ena od kokoši mu je povedala, da je kokoška izvalila dva mala kuščarja. Petelin je stopil do kokoške in ji rekel, da mladiča lahko



*Taja Kumprej, 1. b*

ostaneta samo, če bosta delala, kar jima bodo ostali rekli. Kokoška je svojima otročičkoma želela vse najboljše, zato je privolila.

Minila so leta in kuščarja sta odrasla. Kmalu jima je umrla mama. Ampak takrat so se začeli hudi časi za njena potomca. Nuhče ju ni spoštoval. Gosi, kokoši in petelin so se odločili, da morata kuščarja oditi, saj tu nista več dobrodošla. Nagnali so ju in ker se v okolici nista znašla, sta se hitro izgubila.

Minila so leta. Bila je pomlad in ravno so začeli poganjati prvi popki. Nekje visoko v gorah sta kuščarja ravno čakala na svoj naraščaj. Vse je bilo v redu, dokler družinica ni opazila petelina in nekaj kokoši. Eden od kuščarjev je hudobno vprašal: »Kaj pa vi tukaj?« Petelin je odgovoril, da so ju prišli prositi za pomoč. Ko sta jih križanca spoznala, je eden od njiju rekel: »Čeprav ste z nama grdo ravnali, vam bova pomagala.« Kokoši so razložile, da jim je lisica ukradla njihova jajca, ker pa je kokoši premalo, zdaj prosijo njiju za pomoč.

Vsi skupaj so odšli k lisici na obisk. Ko so prišli do brloga, je lisica prišla ven in je rekla: »Ulala, ste prišle, da vas dam v lonc ali na pečena jajca?« Izza kokoši sta skočila še kuščarja in lisica se je tako ustrašila, da jo je kar kap. Kokoši so hitro vzele jajca in skupaj so odšli.

Ko sta kuščarja prišla domov, so se ravno izvalili mali kuščarji. Petelin se je vsem iskreno opravičil in seveda tudi zahvalil.

Zgodba nam pove: čeprav so s križančkoma grdo ravnali, sta jim pomagala. Če je kdo v stiski, mu pomagaj ne glede na to, kakšen je bil do tebe.

**Zala Podlesnik, 5. a**

## ZDOLGOČASENA URA

Nekoč je pred davnimi časi živela ura. To ni bila navadna ura, ampak posebna. Vsi vemo, da ure samo tičijo, obešene na stene, odložene na police, nočne omarice ali izložbene pulte. Tečejo iz sekunde v sekundo, iz minute v minuto, iz ure v uro. Samo to. No, nekatere so ob uri celo glasne. Naša ura se je nekega dne odločila, da bo pobegnila. Sredi noči se je snela s kavlja, na katerem je visela, in se odtihotapila skozi vrata na prosto. Srečna je zavpila: »Zunaj sem, končno zunaj!« Res je bila vesela, da je pobegnila iz hiše, kjer je bila ves ta čas zaprta.

Zjutraj so starši, ki so živeli v tej hiši, zaspali. Nihče jih ni zbudil, zato so zamudili v službo, njihovi otroci pa v šolo. Nastala je cela zmeda. Namesto dopoldan so otroci v šolo in starši v službo odšli ponoči.

Med tem je bila naša ura že zdolgočasena. Naveličala se je potikanja naokrog. Odločila se je, da se vrne domov. Ko je stopila skozi vrata, so vsi spali, čeprav je bilo že poldne. Hitro se je vrnila na svoje mesto ter glasno zakukala: »KUKU KUKU!« Vsa družina se je prebudila in vse je bilo kot včasih.

Dogodivščina je uro izučila in obljubila si je, da ne bo nikoli več pobegnila. Bila je pomembna za točnost družine.

Zdaj pa lahko noč, pa eno uro na pomoč. Pokrij se, zavij se in zaspaj.

**Ana Štiglic, 4. a**



*Ema Krajnc, 9. a*



## MOJE KOLIŠČE

Moje ime je Bela breza. Živim na kolišču ob sotočju reke Ljubnice in Savinje, kjer vlada moj mož Rjoveči bik. Imava dva otroka: Milega zajca in Ostrega bora.

V kolišču je veliko dela. Tu se najbolj razumem z Nasmejano smreko. Lahko rečem, da me moj mož zelo razvaja. Pri vsem, kar počnem, mi pomaga in me podpira. Vsako jutro mi prinese zajtrk. Večinoma so to ribe, ki jih gre navsezgodaj zjutraj nalovit zame. Tudi zvečer mi prinese večerjo. No, včasih je zelo jezen, ker prebivalci koliščča svojega dela ne opravljajo dobro. Najina otroka se zelo rada učita. Ko gre njun oče na delo, gresta z njim.

Ko imam prosti čas, z Nasmejano smreko izdelujeva ogrlice, zapestnice, šivava oblačila in se zabavava.

Velikokrat morajo fantje na boj. Med njimi je tudi moj mož. Ko mora iti, sem zelo žalostna, on pa tudi. Tisti čas, ko ga ni, se sprehajam po gozdu. Nisem sama. Z mano sta moja otroka in Nasmejana smreka.

Domov se vrnejo s ponosom in nasmeškom na obrazu. Možu takoj skočim v objem. Tudi otroka. V kolišču imamo Zabavnega lisjaka, ki poskrbi za boljše vzdušje v kolišču. Imamo tudi Ljubosumnega mamuta, ki pa ni ravno priljubljen, a se vseeno razumemo z njim.

Nekega dne so v kolišče prišli naši sovražniki iz Kološa na Savi. Hoteli so nam vzeti posest. Mi se nismo pustili. Naši bojevniki so vzeli loke, ker so nam grozili, da nam bodo zažgali kolišče. Naši bojevniki so začeli streljati z loki, da bi prestrašili sovražnike. Prestrašili so se in začeli obračati svoje čolne ter pluti nazaj tja, od koder so ti vsiljivci prišli.

Veliko smo že prestali, a vseeno živimo lepo in pošteno življenje.

### Zala Gluk, 5. a



*Evita Valte Tostovršniki, 1. b*



*Rok Obojnik, 7. a*

## ČE BI IMEL KRILA

Zelo utrujen od pohoda na športnem dnevu sem se zleknil v svojo domačo mehko posteljo. Premišljeval sem, kako bi prihodnjič lažje premagal vse te hribe in vzpone. Hribi so mi sicer v veliko veselje, vendar so potem noge težke kot svinec. Rad bi bil lahkoten kot peresce. V tem hudem premišljevanju sem zaspal.

Ko sem se zbudil, me je prešinil čuden občutek. Nekaj me je žgečkalo na hrbtu. Na moje veliko začudenje so mi zrasla prava orjaška krila. Bila so podobna orlovim. Da nisem postal pravi orel! Pa seveda, ravno to se mi je v resnici tudi zgodilo.

Bil sem velik in mogočen. Tudi moja

utrujenost je minila. Razprl sem krila in poletel skozi okno. Kako čudovita narava! Vzpenjal sem se više in više. Drevesa so postala majhna kot grmički na domači zelenici, hiše pa kot iz lego sistema. Pred mano se je odprlo prostrano nebo. Letel sem nad oblaki. Njihova puhasta belina in popolna tišina neba je bilo nekaj najčudovitejšega za moje oči in ušesa. Letel sem dolgo, izgubil sem občutek za čas. Spustil sem se niže, pod oblake. Spet so se pokazale hiše, ceste, tovarne, hribi in grički. Dobil sem družbo. Z mojimi ptičjimi spremljevalci smo na hitro počebljali, nato pa nadaljevali vsak svojo pot. Podobe hiš so bežale pod mano tako hitro, da se sploh nisem zavedal, kje pravzaprav sem. Naenkrat je bilo pod mano morje. Njegova modrina me je enostavno začarala. Lahko sem občudoval svojo podobo, kot bi se gledal v ogledalu. Le jata rib se je lesketala pod mano.

Neka čudna in nenavadna sila me je vodila nazaj v domači kraj. Hotel sem še malo poleteti proti puščavi, kjer ni vode, zelenja ... Vrnil sem se domov. Mogoče pot proti puščavi nadaljujem jutri, sem si rekel. Bil sem utrujen. Utrujenost sem čutil tudi v krilih. Kot prej v nogah, sem si mislil. Pogledal sem perje in samo za trenutek zatisnil oči ...



Luka Pek. 5. a

Kot bi mi nekaj zašepetalo, sem se zbudil. Kje so moja krila? Ni jih bilo. Sem samo sanjal? Verjetno. Ležal sem v svoji domači postelji. Bil sem spočit, poln energije. Lahko bi ponovno poletel, ampak očitno bom moral uporabiti noge.

Včasih bi res rad bil svoboden kot ptica, brez omejitev, na nebu ... Po drugi strani pa sem rad tudi doma. Mogoče se pa v prihodnosti res odpravim kot popotnik v tuje dežele, na primer v puščavo in goščavo ...

**Andraž Terbovšek, 9. a**

## Prava detektivska zgodba

»Ves dan in celo noč sem se učila, pa še vedno ne znam,« je Riki potožila svojim prijateljicama Emi in Ini.

»Saj ti bo šlo,« je Ina tolažila svojo prijateljico.

Med pisanjem NPZ-ja (nacionalnega preverjanja znanja) se je Riki ves čas držala za glavo, saj ji ni šlo najbolje. Ko se je ura bližala h koncu, so šolo pretresli zvoki glasnega alarma. Čez nekaj trenutkov so pred šolo z lučmi in sireni že pridivjali gasilci. Vsi učenci in zaposleni so morali zapustiti šolo in pouka je bilo konec.

Naslednji dan je bila sobota, zato so vse tri punce lahko odšle

uživat na plažo. A veselje ni trajalo dolgo, saj jih je presenetil Rikijin oče. Strogo je rekel: »Riki, klicali so me s tvoje šole.« Riki se je s strahom obrnila proti očetu in ga vprašala: »Je kaj narobe?«

»Narobe!« je zarohnel oče. »Narobe je to, da je bil v šoli lažni požarni alarm. Nekdo je s telefonom poklical gasilce, da na šoli gori. Riki, to si bila ti, pravijo v šoli.«

»To ne more biti res. Svoj telefon sem izgubila. Poglej, nimam ga v torbi.« Ko je odprla svojo torbo, je telefon potegnila iz nje. »Pa kako je to mogoče?« se je branila.

»Hišni pripor imaš, dokler se ne odločim drugače,« jo je jezno kaznoval očka.

V ponedeljek sta na šolo prišli detektivki Burja in Strela. Med lažnim alarmom so s šole namreč izginili vsi izvodi NPZ-jev in še redovalnica Rikijinega razreda. »Detektivki, ki sta prišli v šolo, sta me zaslišali,« je Riki zaupala prijateljicama.

»Riki, nama lahko poveš, če si kaj ukradla?« jo je prosila Ema.



*Gašper Presečnik, 5. a*

»Nič nisem ukradla!« je skoraj zakričala Riki.

Zvonec je zazvonil in dekleta so morala k pouku. Detektivki pa sta še naprej zasliševali vse učitelje in učence.

»Danes so se ure kar vlekle,« je kasneje Ina potarnala prijateljicama.

»Vesta kaj?« vpraša Riki. »Razrešiti bi morale to krajo.« ...

»Prav,« se strinja Ema. »Poskusi se spomniti, kdaj si na zadnje videla svoj telefon?«

»V petek zjutraj,« se je spomnila Riki. »Pogovarjale smo se, pa sem odložila svojo torbo. Spomnim se, da se je sošolec Edi takrat čudno vedel. Od takrat pa do plaže svojega telefona nisem več uporabljala, niti ga nisem videla.«

Dekleta so naslednji dan med odmorom raziskala Edijevo torbo. »Prihaja!« se je ustrašila Ina.

»Sta kaj našli?«

»Ne,« sta odgovorili obe hkrati.

Po šoli so odšle do Edijeve hiše. Na srečo je imel sošolec odprto okno svoje sobe. Riki in Ina sta splezali v njegovo sobo, Ema pa je stražila.

»Našla sem NPZ-je in redovalnico!« je veselo zakričala Riki.

Vhodna vrata so se počasi začela odpirati in dekleti sta še zadnji hip splezali ven skozi okno.

»Pozabila sem vse papirje in redovalnico!« se je nase razjezila Riki.

»Pomiri se. Vem, kaj bomo naredile,« je rekla Ema.

Naslednji dan so dekleta odšla do obeh detektivk. »Edi je ukradel NPZ-je in redovalnico!« je samozavestno začela pojasnjevati Riki. »Vse je v njegovi sobi.«

»Prav, po pouku gremo k njemu domov,« je rekla detektivka Burja.

»Ampak jaz ne morem. Hišni pripor imam. Že tako sem se včeraj komaj izmuznila od doma,« ji je razložila Riki.

»Bom jaz vse pojasnila tvojemu očetu,« je rekla detektivka Strela.

Ko so potrcale na vrata, jim je odprla Edijeva mama. Edi je bil namreč še v šoli. Po prihodu v njegovo sobo je Ina zaklicala: »Tukaj so!«

»Žal mi je Riki, prehitro smo te obtožili,« sta rekli detektivki.

Vse so pojasnili ravnatelju, Edi pa se je moral opravičiti vsem učiteljem in še posebej Riki.

»Zakaj si to sploh storil?« jeanimalo Riki.

»Ker mi je učiteljica po krivici dala štirico,« je odgovoril Edi.

Tudi očka se je opravičil Riki. Hišnega pripora seveda ni imela več.

**Ksenija Ermenc, 6. a**



## Z VLAKOM

Odbilo je 12. Vlak je za sopihal. Opazoval sem premikajoč razgled. Travnik, reka in v daljavi bele kapice gora.

Pogled mi je zataval v kupe, ob meni sta sedeli deklica in njena mama. Dekle je s prestrašeno velikimi očmi čakalo na nekaj strašnega. Pomežiknil sem ji, se ji nasmehnil in ji dal vedeti, da se nima česa bati. Z dovoljenjem njene mame sem jo vzel v naročje in ji začel pripovedovati zgodbo o mojem prvem potovanju z vlakom.



Sara Obojnik, 4. a

Najino igro je naenkrat prekinilo trkanje na okno kupeja. Sprevodnik je prišel preverjat naše prevozne karte. Segel sem v žep suknjiča, kjer sem imel spravljeno vozovnico za vlak. Pa je tam ni bilo. Tudi drugi žep je bil prazen. Ko sem se ozrl okrog sebe, sem zagledal deklico, ki je sramežljivo skrivala rumen kartonček pod svoj plašček. Moj pozorni pogled mi je razkril, da je v njenih dlaneh skrita moja zmečkana potovalna karta. Izročila mi jo je vsa bleda in osramočena. Sprevodnik je skoraj ni hotel žigosati. Čeprav sem bil jezen na punčko, sem si dopovedoval, da je za zdaj nič ne pomaga. Dekličina mama je bila obrnjena proti oknu in je plavala v svetu sanj, zato sem nemo strmel v deklico. S pogledom sem ji dal vedeti, da je bilo njeno dejanje nedopustno. Povesila je oči in solzica je stekla iz njenega očesa. Brez besed je sledilo odpuščanje. Stisnila se je k meni in najini roki sta se sklenili. Še zdaj čutim njen dotik s prošnjo odpuščanja in sprostitev. Iz žepa sem potegnil zavit bombon in ji ga izročil. Vzela ga je, ga odvila in ga z največjim užitkom položila v usta. Zasanjano se je zastrmela skozi okno. Opazoval sem njen pomirjen obraz in njene dolge kite, ki so bile spletene iz svetlih las.

Vlak je zapiskal, bližala se je moja izstopna postaja. Iz police sem vzel moj rjavi kovček in odšel iz kupeja.

Ob izstopu iz vlaka sem opazil, da se je odprlo okno mojega kupeja. Glavica z dolgimi kitkami je pokukala čez okno, majhna ročica pa je mahala v pozdrav.

Lepo je bilo tako končati potovanje in uživati spet v domačem okolju. Stopil sem na mehko zeleno travo ob progi in sam sebi dejal: Mati narava, vedi le to, da kamor stopi mi noga, na tvojih sem tleh.

Ian Žvipelj, 9. a

## UGRABILA ME JE PAMET

Moj stol škripa, moj pogled pa je usmerjen na staro šolsko uro, ki odšteva zadnje sekunde pouka kemije. Slišim šepet, se zganem ter se zazrem v periodni sistem. Pet, štiri, tri, dve, ena ... mi odzvanja v glavi. Zamislim se, kaj počne nekdo, ki živi na drugem koncu sveta, ravno v teh sekundah. Morda trpi zaradi lakote ali pa je ravno zdaj izdihnil? Zazvoni, pospravim in se odpravim na avtobus. Sedim poleg prijatelja, ki naklada o svoji simpatiji. Kar slabo mi postane, ko slišim, kako sta se objemala. Počasi ne slišim več njegovega glasu in se spet zatopim v misli. Kaj pravzaprav je ljubezen pri teh letih? Večkrat si mislim, da to sploh ni prava stvar, če menjaš ljudi kot spodnjice. Različni pari se menjujejo. Zdaj je on z njo, potem ne ... Zakaj bi se sploh zaljubil v nekoga, če veš, da ne bo za vedno ostal v tvojem življenju? A vseeno – doživela bosta prvo poglavje, dobil boš eno izkušnjo več, eno rano na srcu več in eno osebo v življenju več.

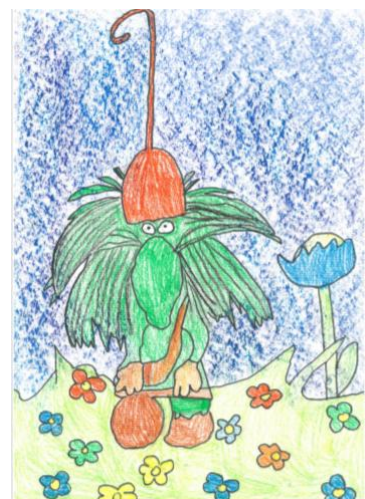
Preneham sanjariti in to ravno v trenutku, ko se sošolki pogovarjata o testu fizike. O prostem padu in gravitaciji. Ponovno začnem sanjariti in pred očmi se mi pojavi slika učiteljice, ki z dveh metrov spusti rumeno žogico na tla. Hm ... gravitacija. Kakšna je ta stvar? Če je ne bi imeli, bi nas še med zvezde poneslo in bi bili lahki kot peresca. Težava je le v tem, da se ne bi mogli vrniti, razen če bi se že prej navezali na kakšno vrv. Jah, če pa bi imeli preveč gravitacije, bi nas najbrž kar pošteno vleklo k tlom – kot mene pri matematiki. Ta predmet mi res ne gre v glavo. Slišim šepet: »Ona je že spet v svojem sanjskem svetu.« To je bilo gotovo namenjeno meni. Ne oziram se nazaj, ampak »letim« v svojih mislih. »Saj res, kako pa bi bilo leteti?« se sprašujem. Z letalom je prav zabavno, po Luni skakati bi bilo še boljše. Če povežem



*Tomaz Brgles, 3. a*



*Jaka Kliner, 3. a*



*Hana Jamnik Pocajt, 3. a*

gravitacijo in letenje, bi mogoče dobili lebdenje. Gravitacija v vse smeri? Tisti, ki so dovolj čudni kakor jaz, bodo že razumeli.

Avtobus obstane na moji postaji in zdrvim po gozdni poti do doma. Gledam okoli in začne me zebsti naravnost v lica, roke pa skrijem v žepe bele bunde. Zazrem se v pusto nebo. Vse skupaj je videti precej otožno in značilno za zimsko vreme. Končno vstopim skozi domača vrata in zadiham topel zrak. V kuhinji me je že čakalo kosilo. Zrezki v omaki s pečenim krompirjem in solato so mamljivo dišali. Vse dobre stvari na enem krožniku. Razmišljam, koliko časa je bilo vložnega, da so naredili zrezke, da je zrasla solata, krompir. In da so to dostavili v trgovino. Mama je vse to kupila ter izvrstno pripravila. Čas in delo sta zame ena bolj pomembnih reči v življenju. Po kosilu vedno jaz zlagam v pomivalni stroj. Res mi ni jasno, koliko dela je, da nekdo natančno ve in zna sestaviti pomivalni stroj. Toliko kablov in cevi ter povezava z vodo, vsi sistemi ... Ah, kar glava lahko začne boleti od vse te znanosti.

V sobi se vržem na posteljo in pograbim telefon. Nekaj časa visim na njem, surfam sem in tja, lajkam njo pa njega, kaj komentiram, potem pa se naveličam tega socialnega sveta in zaspim. Sanjam o čudni škatli in niti ne vem, kako sem prišla do tega. Toda škatla me je skrivnostno potegnila v pisano notranjost. Zdi se mi povsem nesmiselno, ko nato zagledam še številne ogromne galaksije in nešteto svetlečih zvezd, da mi od njih kar žarijo oči. Mimo mene pridrvi igriv rdeč šal, zgrabim ga v zadnjem hipu in odpelje me nekam drugam. »Zakaj je vse tako čudno?« se vprašam. Sem v pisani škatli, letim v vesolju, hkrati pa me šal vleče neznano kam. V naslednjem trenutku se najdem pod vodno gladino. Jate zlatih in srebrnih rib plavajo z menoj, krožijo, se križajo, živahno in prisrčno dirkajo po brezmejni progi globin oceanov. Nad menoj v globine sonce pošilja svoje mogočne žarke. Roke iztegnem, kot bi ga hotela prijati in premočen šal me dvigne do svetlobe. Ko pridem iz vode, me sonce v trenutku posuši in zdi se, da mi žarki pronicajo skozi lase, da se svetlikajo kot zlato. Rdeč šal me nato popelje nazaj; nazaj v realnost. Preden me odloži v posteljo, me še nežno poboža po licu. Odprem oči ... Joj, pa še nalogo imam. Brž sedem za pisalno mizo in že pišem. Dokončala sem ravno z zadnjo besedno zvezo ... rdeči šal.

**Dea Nadlučnik, 9. a**

## ČE BI BILA NEVIDNA

Ste se že kdaj vprašali, kaj bi bilo, če bi bili nevidni? Sem prepričana, da ste se. Sama sem se že velikokrat, saj moja domišljija nima meja. Kaj bi bilo, če bi v enem trenutku bili v realnem svetu, nato pa bi si zaželeli, da izginemo, kar bi se v trenutku tudi uresničilo ...

Za sabo sem imela težek dan, saj smo pisali matematiko, pri testu pa mi ni šlo najbolje. Vprašana sem bila tudi kemijo



*Eva Brglez, 4. a*

in dobila 3! Res sem bila slabe volje, to ni bil moj dan. Po končanem pouku sem odšla naravnost v svojo sobo in vse popoldne prebila kar v njej. Predčasno sem se spravila v posteljo. Sicer dolgo nisem mogla zaspati, naposled pa me je le zmanjkalo in sem utonila v globok spanec ...

V sanjah sem se znašla ... v šoli! Pri uri kemije! V trenutku sem si zaželela, da bi izginila. Kemijo namreč sovražim in res se mi ni zdelo vredno zapravljati dragocenega časa za kemijo še v sanjah. Hotela sem se zbuditi, pa ni šlo. Zdolgočaseno sem sedla na stol in se delala, da snov poslušam, a v mojih mislih se je pletlo samo to, kako zelo ne maram kemije. V trenutku sem si zaželela, da bi izginila. Začutila sem ščemenje po vsem telesu in nisem vedela, kaj se dogaja. Zdelo se mi je čudno, da me učiteljica ni poklicala, da odgovorim na kakšno vprašanje, pa tudi moja sošolca, ki sedita poleg mene, me nista več motila niti nista prepisovala iz mojega zvezka. »Kot da sem nevidna,« sem si rekla. Spomnila sem se, da sem si to v resnici želela. Hotela sem se prepričati, če se to res dogaja, zato sem počasi vstala s stola. Pouk je nemoteno potekal naprej. Ker ni bilo sprememb, sem se z manjšo zadrego sprehodila po razredu. Nihče ni nič opazil, torej je res, dobila sem možnost biti nevidna! Stopila sem proti vratom razreda in hotela prijeti za kljuko. Me bodo sošolci kljub vsemu slišali? Bodo videli, da so se vrata odprla? V bistvu mi je bilo vseeno. Ko sem roko želela postaviti na kljuko, mi je kar zdrsnila skozi hladno kovino. Aha, imam dva nova podatka o svoji sposobnosti: stvari ne morem prijemat, lahko pa občutim toploto oziroma hlad. Lahko torej kar stopim skozi vrata in zidove? Se mi meša, sem normalna, da razmišljam o tem? Misli so mi zbistrili glasovi, ki so prihajali s hodnika. Stopila sem tri korake nazaj in si rekla: »Zdaj ali nikoli,« ter se pognala proti vratom. Začutila sem nekakšen sunek in že sem bila na drugi strani vrat, na hodniku. Vse se je odvijalo tako hitro, da se sploh ne spomnim, kako mi je v bistvu



uspelo priti skozi vrata. Glasovi, ki sem jih slišala, so pripadala učiteljicam. Sledila sem jim po hodniku navzgor in pripeljali so me do zbornice. Prisotne učiteljice so bile zbrane ob ravnateljevi rojstnodnevni torti. Vsi so bili nasmejani in dobre volje. Torta je očitno bila zelo dobra. Na začetku mize sem opazila popravljene teste za fiziko. Bili so naši. Vsem sošolcem, ki testa niso imeli ocenjenega z odlično, sem oceno želela zvišati sama, a sem se spomnila, v svojem stanju ne morem prijemat stvari. Škoda. Še malo sem se razgledala po zbornici in na enem mestu opazila skopirane in pripravljene teste za slovenščino. Natančno sem si jih ogledala ter si hotela zapomniti čim več. Med pregledovanjem testa sem pridno vlekla na ušesa. Gospe učiteljice so sproščeno klepetale in se smejale. »Dovolj«, sem si rekla in zbornico zapustila.

Pritegnil me je hrup iz glasbene učilnice. Ker sem po naravi zelo radovedna, sem šla preverit, kaj se dogaja. Zagledala sem učitelja glasbe, ki je ob zvočnem posnetku poskušal peti opero, vendar mu ni dobro uspevalo, saj je zvenel kot zarjavela flavta. Smešen prizor. Raje sem jo hitro popihala ven, saj bi me lahko razneslo od smeha.

Ko sem se napotila proti kuhinji, sem zagledala nekaj nenavadnega. Iz kuhinje se je valil zelen dim, kuharice pa so se krohotale kot čarovnice. Čudni zvoki, sem si mislila pri sebi. Naenkrat se mi je zvrtilo pred očmi in v trenutku sem se znašla v svoji postelji. So bile vse samo sanje? Razmišljala sem o vsem ter ugotovila, da bom od zdaj naprej na učitelje gledala popolnoma drugače. So čisto navadni ljudje kot mi.

Jutro je bilo bolj veselo od ostalih in čeprav so bile sanje nenavadne, so bile zabavne. Bila sem res dobre volje. Skobacala sem se iz postelje in se namenila proti kopalnici. Na hodniku sem srečala mamo in ji zaželela dobro jutro! A odziva ni bilo. To se mi je zdelo čudno, zato sem jutranji pozdrav ponovila, tokrat glasneje. Pomislila sem, da se mama obnaša, kot bi bila jaz nevidna. Čakaj malo! Mama se ni odzvala ... Nevidnost ... Pa saj to je nemogoče! Kaj pa, če to sploh niso bile sanje? ... In če niso bile ... bo moje večno vprašanje: »Kaj se je cmarilo v šolski kuhinji in v kakšen namen bo zvarek uporabljen?! ...«

**Laura Šušterič, 9. a**

## Svetla prihodnost

### SLUŽBA MOJIH STARŠEV

Moj ati je po poklicu pek in dela v pekarni Rednak v Lučah.

Za delo uporablja različna orodja, stroje in naprave, kot so: mešalci testa v mešalnih kotlih, tehtnice, stroji za oblikovanje testa in peciva, stroji za mletje surovin, peči, delovne mize, hladilne komore, košare za testo, pekači in še kaj.

Za delo potrebuje različne materiale, kot so: moka različnih tipov, kvas, sol, olje, margarina, sladkor, voda in mleko. Zna izdelati različne vrste kruha (beli, polbeli, rženi, ajdov) in različne vrste peciva, ki ga potem tudi speče v peči, kjer nastavi določeno temperaturo.

Ko je kruh pečen, ga s pomočjo vozička za kruh vzame iz peči, kjer se kruh ohladi. Ostali sodelavci nato na podlagi v naprej pripravljenih dobavnic zložijo kruh in ostale izdelke v košare, ki jih zjutraj voznik kombija dostavi do trgovin.

Delo peka je zahtevno in težko. Pri delu je pomembno vzdrževanje osebne higiene, higiene strojev in delovnega prostora. Neprestano je izpostavljen različnim nevarnostim in poškodbam, kot so: opekline pri pečenju, pri temperaturnih razlikah (vroče-mrzlo) so možna prehladna obolenja in obolenja dihal.

Pri svojem delu uporablja delovno obleko, ki je bele barve, zaščitno pokrivalo in ortopedske čevlje, ker svoje delo opravlja večinoma stoje. Zaščitne rokavice uporablja, da se zavaruje pred opeklinami.

Poklic peka je izredno težak, saj delo poteka samo ponoči. Kljub temu pa delo z veseljem opravlja.

Moja mami je po poklicu ekonomski tehnik in opravlja delo računovodje v podjetju Marki transport v Nazarjah. Skrbi, da poslovno-finančni posli v podjetju potekajo v skladu z veljavno zakonodajo in predpisi.

Delo opravlja v pisarni. Pri delu uporablja računalnik, tiskalnik, računski stroj, pisala in ostali pisarniški material. Pri tem skrbi, da so vpisi pravočasni, časovno zaporedni, popolni in pravilni.



Andrej Marovt, 3. b



Jošt Gluk, 7. a

Tako spremlja nabavo nepremičnin, opreme in drugih osnovnih sredstev, knjiži prejete in izdane račune, izstavlja račune kupcem, dela obračune plač, obračune dddv-ja, razna poročila za statistike in ostalo.

Do konca meseca marca mora pripraviti zaključni račun za preteklo poslovno leto, ki obsega bilanco stanja, izkaz poslovnega izida in obračun davka od dohodkov pravnih oseb. Naloga računovodje je tudi shranjevanje celotne dokumentacije v arhivu računovodstva oziroma v arhivu podjetja.

V računovodstvu večino časa preživi v zaprtem prostoru, včasih pa odide tudi na kakšen seminar. V pisarni, kjer dela, ni sama, ampak so navzoči tudi drugi sodelavci.

Delo računovodje zahteva visoko stopnjo zbranosti, posebej naporno je zaradi dolgotrajnega sedenja pred računalnikom. Pri delu pa so možne poškodbe vida in hrbtenice.

Mami opravlja delo računovodje rada, saj jo to delo veseli.

Kaj pa jaz? Če bi se sama morala danes odločiti za kakšen poklic, bi si izbrala poklic kozmetičarke. To me veseli, ker lahko pri delu uporabljaš razna ličila, lake in ostale kozmetične pripomočke.

**Ines Lemež, 4. a**

## Bralec bralcu

Priporočam vam, da preberete knjigo iz zbirke **Kurja polt – Ne hodite v klet**. Žive rastline ... mrtvi ljudje? Dr. Brewer je svojo klet spremenil v laboratorij, kjer raziskuje rastline, ki so zelo pomembne, neškodljive. Njegova otroka Margaret in Casey Brawer pa zelo skrbi za očeta, saj se obnaša zelo čudno in se spreminja. Nenadoma je začel prevzemati nekatere lastnosti rastlin. Je to samo del očkovega neškodljivega poskusa? Ali je klet postala pravo malo prizorišče grozljivke?

Pazi, grozno – beri, da ne bo prepozno!

Knjigo vam priporočam zato, ker je zelo napeta in zanimiva. Zgodba kar sama zvabi, da bereš še naprej.

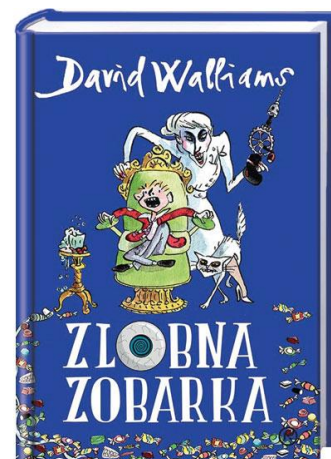
**Emma Podlesnik, 7. a**



Naslov knjige je **Zlobna zobarka**. Knjiga govori o fantu Alfiju, ki se zelo boji zobozdravnika. Prihaja iz revne družine in živi sam z očetom. V mesto pride nova zobozdravnica in obišče Alfijevo šolo. Bila je vsa v belem. Otrokom je dala sladkarije »brez sladkorja«. Vse otroke so po tem, ko so pojedli sladkarije, začeli boleti zobje. Dala jim je še zobno krtačo in pasto. Alfi je na poti domov iztisnil pasto na cesto in začela je razjedati asfalt, zobne ščetine pa so bile ostre kot britev. Otroci so polagali zobke pod blazino, a namesto darila so zjutraj pod blazino dobili krastače, stare nohte in določene živalske dele. Alfi in Gabi (njegova prijateljica) se odločita raziskati to zadevo. Takrat se začnejo grozljive in smešne dogodivščine.

Ta knjiga je zelo zabavna, a hkrati malo srhljiva, v njej pa so tudi nove besede, ki jih še ni v slovarju.

**Timotej Moličnik, 7. a**





## Pestra pomlad

### POMLADNA PESEM

To je čas, ko zunaj vse cveti,  
ko nežen vonj cvetlic sladko dehti.

Čas, ko vse se počasi prebuja  
in nihče se več ne kuja.

To je čas, ko sonce močneje sveti,  
ko ptički pričnejo nežno peti.

Čas, ko je nežna ljubezen v zraku  
in zibaš se v svojem oblaku.

To je čas, ko ptički prelepe melodije pojo,  
ko se srca ljudi raznežena odpro.

Čas, ko je tudi vreme lepše  
in vsak na nežno melodijo pleše.

To je čas, ko je v zraku bolj toplo,  
ko popki rožic se odpro.

Čas, ko veseli smo vsi  
in snega tudi končno več ni.

To je čas, ko otroci veseli se igrajo,  
ko se v domišljijo svojo podajo.

Čas, ko gremo vsi ven na zrak  
in se v novo poglavje življenja podat.

**Neja Sem, 9. a**



*Nina Levar, 1. b*

## POMLADNO DOGAJANJE

### GLASBA IN SMEH ZA VESELJE OTOK



V sredo, 7. marca 2018, je bil v športni dvorani Osnovne šole Ljubno dobrodelni koncert. Namenjen je bil nakupu igral za vrtec in šolo. Povabilu se je odzvalo veliko število glasbenih gostov, ki so delili srečo in zadovoljstvo z organizatorji in obiskovalci prireditve. Prireditve sta prisrčno, razigrano in hudomušno povezovala Irena Vrčkovnik in ravnatelj, mag. Samo Kramer. Obiskovalce in nastopajoče je pozdravil tudi župan Franjo Naraločnik, ki je poudaril, da občina vedno prisluhne potrebam šole in pomaga pri izboljšanju stanja.



Med nastopajočimi so bili otroci iz vrta in otroški ter mladinski pevski zbor pod vodstvom Mitje Venišnika. Le-ta je v goste pripeljal tudi oktet Žetev in z njimi zapel. Zapela je mlada pevka Jasmina Buč in nekdanji član ansambla Magnet Miha Balažic. S harmonikarji Primoža Zvira sem zaigral tudi jaz. Poleg ansambla Golte, ki je dobro poznan v Zgornji Savinjski dolini, sta nastopila



še ansambla Smeh in Vihar. Povabilu se je odzval tudi pevec Ivan Hudnik, ki je za konec zapel tudi z moderatorko Ireno Vrčkovnik.



Pester izbor nastopajočih je privabil veliko število obiskovalcev, saj je bila športna dvorana polna do zadnjega kotička. Z nakupom vstopnice so obiskovalci izkazali čut za dobrodelnost, za kar smo jim zelo hvaležni.

### Jan Ročnik, 8. a



## Mladi raziskovalci

Raziskovalno nalogo sva delala Žan Luc Kranjc in Nelli Bolko. Naslov najine raziskovalne naloge je Kako perejo različni detergenti na slovenskem trgu. Namen raziskovalne naloge je ugotoviti, ali dražja pralna sredstva perejo učinkovitejše. Zanimalo naju je tudi, ali obstaja razlika med pralnimi sredstvi, ki so namenjena potrošnikom zahodnega in vzhodnega trga. Doma in v laboratoriju sva preverjala te trditve. Trikrat sva obiskala laboratorij v Gorenju in delala na posebni napravi, ki se imenuje spektrofotometer. Prala sva z istimi znamkami, ki jih proizvajajo za vzhodni in za zahodni potrošniški trg. Po opravljenih analizah in primerjavi cen sva ugotovila, da cena ni merilo za kakovost pralnega sredstva. Ugotovila sva tudi, da so učinkovitejša sredstva namenjena potrošnikom zahodnega trga. Najbolj pa naju je presenetila ugotovitev, da velika večina ni vedela, koliko pralnega sredstva je potrebno dozirati pri pranju. Na Ljubnem ob Savinji imamo mehko vodo, kar pomeni, da je potrebno dodati manj pralnega sredstva kot drugod. Vsakdo lahko na pralnem sredstvu preveri, koliko je potrebno dozirati za posamezno pranje. Najbolj mi je bilo všeč, ko sta naju učiteljici nagradili za dobro opravljeno delo in peljali v kavarno Lucifer na tortico.

Če želite preveriti, katera pralna sredstva so najučinkovitejša, si lahko najino nalogo preberete na šolski spletni strani.

### Nelli Bolko, 8. a



*delo v laboratoriju*



*delo v laboratoriju*



## Šopek za mamico in očka

V sredo, 21. 3. 2018, je bila v Kulturnem domu Ljubno ob Savinji prireditev Šopek za mamico in očka. Nastopali so otroci iz vrtca OŠ Ljubno ob Savinji. Vrtčevski otroci so nas z recitacijami, plesom in petjem popeljali v pomlad in staršem pričarali nasmešek na obraz. Osnovnošolci so s petjem, igranjem na instrumente in plesom popestrili prireditev, 4. a je pripravil tudi kratko dramsko igro. Vse prisotne so nagovorili ravnatelj šole, mag. Samo Kramer, župan Občine Ljubno ob Savinji, gospod Franjo Naraločnik, in predsednica KD Ljubno ob Savinji, gospa Zvonka Kladnik. Prireditev sva povezovala Tjaša Brgles in Žan Luc Krajnc. Na koncu prireditve so ljudski godci poskrbeli za domače zvoke in dobro voljo. Pristrčen aplavz v dvorani je nagradil vse, ki smo na prireditvi sodelovali.

### Tjaša Brgles, 8. a



## Predstava Erazem in potepuh

V četrtek, 22. 3. 2018, in petek, 23. 3. 2018, smo ljubenski igralci starejše šolske gledališke skupine premierno odigrali igro Erazem in Potepuh. Prva predstava je bila namenjena staršem, ki so bili nad predstavo navdušeni, mi pa smo z veseljem poslušali pozitivne odzive. V petek smo predstavo odigrali na regijskem srečanju mladih igralcev "Klipe klope". Poleg nas so bili na tekmovanju tudi igralci OŠ Rečica ob Savinji, ki so se predstavili z igro Mala in velika luna. Obe igri je z namenom ocene spremljal gledališki igralec Damjan Trbovc.

Našo predstavo so si ogledali učenci od petega do devetega razreda. Tudi učenci so nas nagradili z bučnim aplavzom, po prireditvi pa smo prejeli veliko pohval učiteljev in učencev.

Kot igralec sem pri nastajanju igre izjemno užival. Veseli nas, da so tudi drugi videli, kako veliko truda smo vložili v predstavo, ki je od vseh nastopajočih zahtevala ogromno energije, saj je celotno besedilo napisano v verzih in rimah.

Skupaj z igralci in mentorico čakamo na odziv strokovne kritike in upamo na najboljše.

### Aljaž Terbovšek, 8. a





## Ogled RTV Slovenija

V sredo, 21. 3. 2018, smo se učenci šolskega novinarstva in multimedije odpravili na izlet v Ljubljano. Odšli smo na RTV Slovenija. Najprej smo si ogledali del stavbe, kjer snemajo oddaje, kot so npr. kviz Vem, Dnevnik, Tednik ... Videli smo, kje se nastopajoči ličijo, vstopili smo tudi v studio, kjer so snemali letošnjo Emo. Ugotovili smo, da je prostor v resnici veliko manjši, kot je videti na ekranu – optična prevara. Zanimivo je bilo videti studio z virtualno sceno. Odšli smo tudi v skladišče, kjer imajo veliko predmetov, ki jih lahko uporabijo za sceno. Vodička nam je pokazala tudi zelo obširno garderobo z oblačili za moške in ženske. Po koncu ogleda televizijskega dela stavbe smo odšli še v radijskega. Tam je bilo meni bolj zanimivo. Videli smo, kako je gospa, ki je tam zaposlena, popravila posnetek intervjuja. Odstranila je vse napake in dodala še glasbeno podlago. Tudi mi smo imeli možnost, da se preizkusimo. S Timotejem sva šla pred radijski mikrofoni in posnela namišljen intervju. S posebno tehniko, ki nam jo je gospa prej predstavila, je intervju uredila tako, da ni bilo slišati premorov, napak. Vodička nas je odpeljala v studio Val 202. Videli smo, kako je radijski napovedovalec govoril v živo, tudi fotografirali smo se z njim. Opazovali smo tudi vajo Simfoničnega orkestra RTV. Po koncu tega pa smo šli še na ogled Ljubljane. Šli smo do Zmajevega mostu, Plečnikove tržnice, Vodnikovega in Prešernovega kipa. Ob koncu izleta pa smo šli še na malico v restavracijo McDonalds. Ta izlet mi je bil zelo všeč in upam, da bo v prihodnje kakšen izlet, kot je bil ta.

### Lara Krivec, 8. a



*ogled RTV*



*studio Vala 202*

## UTRINKI

### Uživali smo ... v jesenskih delavnicah



### Uživali smo ... v zimskih delavnicah





## Pestro je tudi ostalo šolsko dogajanje ...



*pustni ples za najmlajše*



*navijamo*



*proslava ob kulturnem prazniku*



*mladi kuharji*



*pustovanje*



*pustna povorka*



*novoletna prireditev*



*novoletna prireditev*